

csoportok gyakran igazságtalanul és durván cselekedtek, sok gyötrelmet okozva a kilakoltatott és javaiktól megfosztott zsidóknak. A Zsidó Tanács lakásügyi osztálya, amelyet a rekvirálások nyomán kibővítettek, rövidesen a Tanács egyik legnagyobb osztálya lett. Jelentős hatalommal ruházták fel, egy sor alosztálya alakult. Az egészet Müller irányította, segítőitársai Trobits Miksa és Kun Hermann, az osztály adminisztratív és jogi tisztviselői, valamint Kurzweil István, Bánó Dezső, Bodnár György és Heller Imre voltak.³⁶ Müller Rezső, ez az erős akaratú ember, aki magánbankár volt, mielőtt a Tanács mozgósította, odaadón tevékenykedett a rábízott feladatok sikeres végrehajtásán, de eközben cselekedetei olykor komoly bírálatra adtak okot.³⁷

A Tanács igénybevételével végrehajtott lakásrekvirálási kampány csupán a kezdete volt annak a lavinának, amely a magyar zsidóság nagy többségének megsemmisítéséhez vezetett. Szinte ezzel egy időben hoztak egy csomó rendeletet, amelyek célja a zsidók elszigetelése és koldusbotra juttatása volt – a gettósítás és a deportálás előjátékaként.

A zsidók elszigetelése: zsidóellenes rendeletek

A magyarországi zsidók elszigetelését célzó náci lépések hasonlítottak a másutt már sikerrel alkalmazott lépésekre, csupán apróbb változtatások révén igazodtak a helyi körülményekhez. Az első lépések önkényes adminisztratív intézkedések voltak, így például arisztokraták, dzsentrik, iparbárok és pénzmágnások letartóztatása, az utóbbiak között számos zsidóval vagy zsidónak született egyénnel, továbbá zsidók lefogása pályaudvarok, hajóállomások, buszvégállomások környékén. Krumej és Wisliceny a zsidó vezetőkkel való első, március 20-i találkozójukon megpróbálták magyarázatot adni az intézkedésekre, de csak később vált világossá, hogy trükkjükkel csupán bizalmat akartak a zsidókban ébreszteni.

Az utazási tilalmat április 7-én „törvényesítették”³⁸. Egy sor olyan intézkedés előzte meg, amelynek célja egy és ugyanaz volt: a zsidók elszigetelése. A Sztójay-kormány március 27-én kibocsátott rendelete például megtiltotta, hogy zsidók telefont birtokoljanak és használjanak – ebben az évben még száznál is több rendelet szolgálta a végleges megoldás „törvényesítését” (lásd a 3. függelékét).³⁹

Zsidóellenes rendeleteket még a tömeges deportálások megkezdése után is hoztak, hogy a deportálástól még nem érintett területeken élő zsidókat abba a hitbe ringassák, hogy a zsidóellenes lépések csak a nem asszimilálódott zsidóság ellen irányulnak. A propaganda-hadjárat el is érte kitűzött célját. Mint Ebenhard von Thadden is hangsúlyozta 1944.